

D. THOMÆ KENNEDY

A KIRKHL, Equiti Aurato, INCLYTÆ CIVITATIS EDINBURGI CONSULI MAGNIFICO;

DD. DAVIDI LINDSAY, JACOBO SUTHERLAND, ALEXANDRO HAMILTON, JOANNI CHARTERIS Prætoribus Prudentiæ, & Justitiæ nomine Clarissimis;
MAGNO PRINCE Ædili Vigilantissimo: GEORGIO & JOANNI DRUMMONDIS, illi Urbis, huic Academia, Quæstoribus Fidelissimis.

Et Reliquis Senatoribus Edinburgenis Academiz JACOBI Regis Curatoribus & Patronis Eximiis & Meritissimis.

Theses basice Philosophicas, borâ & loco solitis, ad

Augusti diem propugnandas, D: D: G: Q:
C A N D I D A T L

HERBERTUS KENNEDY Preses &

Adamus Bennet,
Alexander Areskine,
Alexander Leslie,
Andreas Donaldson,
Andreas Murray,
Carolus Scot,
David Kennedy,
Donaldus McDonald,
Georgius Bennet,
Gualtherus Pringle,

Gulielmus Barclay,
Gulielmus Douglas,
Gulielmus Douglas, alter,
Gulielmus Garisbore,
Gulielmus Hamilton,
Gulielmus Hog,
Gulielmus Kintore,
Gulielmus Strachan,
Gulielmus Wilson,
Hugo Wallace,

Hugo Somervel,
Jacobus Campbell,
Jacobus Douglas,
Jacobus Hart,
Jacobus Kennedy,
Jacobus Lithgow,
Jacobus McEubie,
Jacobus Millay,
Jacobus Morison,
Jacobus Neilson, Bervico Britan:

Joannes Belches,
Joannes Monroe,
Joannes Ord, Bervico Britan:
Joannes Sinclair,
Joannes Spotswood,
Joannes Wilson,
Laurentius Binning,
Marcus Ker,
Matthew Reid,
Patriotus Hume,

Patriotus Purdie,
Patriotus Sodbert,
Richardus Callendar,
Robertus Innes,
Robertus Stobart,
Rogerus Hepburn,
Timotheus Pusshion, Anglus:
Thomas Laurie,
Thomas Thomson,
Thomas Wharton, Anglus.

UT humanum Genus in veritatis indagine majori cum fructu procederet, plurimi opem & industriam contulerunt suam; sed nulli illis infelicius rem fulcipe videtur, quorum ingentia volumina scarent inutilibus & ad nauclam usque repetitis quæstionibus, de Genere & obiecto Logica, de Universali, gradibus Metaphysicis, precisionibus formalibus & objectivis, & perplurimi ejusdem furfuri: Ubi nihil audiiri potest, præter formaliter & subjectivè, primò & secundo intentionaliter, auctor, utrumque, nisi auctor, ac istiusmodi vocum monstra, Exorcismis quam scholis aptiora. Jure merito tantæ præceptorum farragini, Longe antecferenda sunt quatuor illa præcepta, qua Clariſſ: Cartesius in dīscr: sua de Methodo Veritatis Amatoribus propinavit.

II. Cum evidens sit unumquemque certissimè percipere, quod affirmat, negat, dubitat, intelligit, imaginatur, &c: Hoc enunciatum *Cogito*, sive sum *Cogitans* unicum & certissimum esse fundamentum totius Philosophie, inferendum quoque est: Hinc sequitur omne quod nobis evidens est, quod æquè clare & distinctè ac prædictum principium percipimus, omnequè quod cum hoc principio ita convenit, & ab illo ita dependet, ut si de eo dubitare velimus, etiam de principio esset dubitandum, pro Verissimo habendum esse.

III. Quoniam vero nobis inest *Idea Dei*, concludimus *Deum existere*: Nam omnis Entitas rei repræsentatae per *Ideam*, causam in quâ formaliter vel eminenter continetur, necessariò habet; Et etiam nos habemus *Ideam Dei*, in quantum est substantia perfectissima, omnimodam limitationem excludens: Cumque nihil reperitur in omnibus creatis finitis, quod nobis *Ideam substantiae infinitæ* ingrat, proinde necesse est à solo Deo infinito procedat. Hallucinantur autem qui existimant nos ratiocinatione tantum & argumentorum serie *Deum cognoscere*; que argumenta dicunt non à Dei *Ideâ*, sed à nobis & creaturis duci, & ad *Deum* referri: Nam sic homo non esset creatus ad imaginem *Dei*, sed nos *Deum* formaremus ad imaginem hominis; quod sūlius prosequitur *Vetus*:

IV. Quocunque homines oraculo monenti auscultarent, facile nōsse possent animæ nostra rerumque spiritualium cognitionem multo corporis rerumque quarumlibet sensibilium cognitione evidentiorē esse: Projicie mirandum, nuperum Autorem *D. de Vries* tantopere huic veritati adversari, quod è contra afferat claram & distinctam rerum spiritualium cognitionem servari isti saeculo, quo *“...”*, futuris; si illum audiamus, *bominem exanimus oportet, priusquam claras & distinctas de predictis comparare possumus Ideas*; Nos quidem belluam induisse potius afferuerimus, qui rebus tantum materialibus contemplandis vacet. Rationi etiam ablonum esse videtur, quod contra argumentum ab *Ideâ* petitus adducit idem *de Vries*, tanquam *Apostolus Gentium*, *Rom. c. 1. v. 20.* contrarium docuisset: Nunquam negavit *Cartesius* tandem aliquando à rerum sensibilium cognitione in ipsam *Dei* notitiam nos posse ascendere; his tantum est de medio optimo & eo quod ordine Philosophanti primò occurrit. Multa alia incongrua de hoc Themate accumulat idem *Auctor*, que omnia persequi angusta schedula non patitur.

V. Ethica vel definiri potest, *Ars benè beatique vivendi*; vel prudentia discursiva, directiva actionum humanarum ad honestatem. Bonum vero, vel quod omnis appetit, vel, quod emilibet gratum & conveniens est. Quocunque vero Boni definitio amplectenda sit, Bonum est objectum adæquatum voluntatis quoad actus prosecutivos, ideoque Malum quâ Malum appeti nequit.

VI. Beatitudo formalis neque consistit adæquate in amore, neque in visione, sed in utroque, cum enim beatitudo hominis objectiva sit tum supra veritas, tum summa bonitas, debet attingi & posideri per actus illarum potentiarum, que versantur circa Verum & Bonum, & proinde ab actu tum intellectus, tum voluntatis.

VII. Ignorantia est Felicitati inimica, quodcumque ogganniat. *Joannes Stearn Medicus*, in sua *Animæ medellâ*, afferens neque ignorantiam pura negationis, neque pravae dispositionis esse felicitati inimicam. Refutatione non egent, que ad suam sententiam probandam adserit, cum omnia huic innitantur fundamento, *Imaginatio nostra de felicitate est nostra vera felicitas*, quod nec ille nec quilibet aliud probavit, aut unquam probabat. *Quis ergo* dat imaginariam ejus felicitatem esse gaudium solidum, & a beatifici objecti fructu oriundum?

VIII. Physica est, Essentiam materiæ, & proprietates inde pullulantes investigare: Natura autem Materiæ sive Corporis in solâ Extensione in longum latum & profundum consistit, sublatâ enim *Idea Extensionis* à materia nullam *Ideam* illi superesse videmus, quemadmodum pereunte *Ideâ* figuræ tribus lineis rectis comprehenſæ, perit *Idea trianguli*. Hinc facile deduci potest, *Imo*. Nullum esse discrimen inter Corpus Physicum & Mathematicum. *Ado*. Eandem esse materiam corporum Coelestium & Terrestrium. *3to*. Corpus generaliter acceptum & spatiū idem est. *4to*. Materiam esse impenetrabilem, sive unam materiæ partem non posse simul & semel, cum alia ejusdem magnitudinis in eodem loco confinere. *5to*. Denique materiam esse divisibilem, etiam quoad ejus partes maximè exigua.

IX. Continua rectè definiuntur, quorum extrema sunt unum. Contigua vero, quorum extrema sunt finia: Si igitur duo aliqua quanta ita se habeant, ut idem sit utriusque extrellum, ista revera non sunt duo corpora, sed unum continuum, & duo tantum per designationem mentis: Si autem ita se habeant, ut unicuique comperant sua extrema, sed ita ut extrema unius per contrastum conjungantur cum extremis alterius, ista quidem non sunt unum per continuationem, sed per aggregationem tantum. Ridiculum ergo est illud quod afferit *Albinus*, nim: totum hoc Universum esse unum Continuum: constat in Corporibus hujus mundi plurimum motus est, ita ut quedam moveantur, & alia ut quiescentia spectentur; per motum vero non tantum tollitur contiguitas, sed etiam continuitas: hinc è numero Continuum, & linea, una Omnia Liquida, sive Corpora viventia; *3to*. Omnia tere corpora Physica, præsertim vero quæ ita crassa sunt ut nostris sensibus sint obvia: Relinquit ergo Continuitatem deprehendit in minimis partibus materiae, sive in corporiculis adeo exiguis ut animi nostri ienit penitus effugiant: Illa enim Corporicula quantumvis exigua non minus sunt divisibilia, quam majora Corpora, & nobis eodem loco habenda, ac si akiditum montium magnitudinem sequentur.

X. Vacuum, sive vacuum sine Corpo, in securia & Philosophica significacione datur explicatione: Hoc certe nescio quæ sit, sed certe non est.

XI. Tres istæ motus definitiones nim: Quod sit vel translatio corporis ex vicinâ unius in viciniam alterius, que tanquam quiescentia spectantur; vel quod sit, variabilis distantia corporis unius ab aliorum corporum partibus: vel, mutabilis distantia unius puncti à tribus aliis punctis determinatis, & non in rectâ jacentibus, non tam sensu ac re, quam verbis differre videntur. Quies itaque erit, continua applicatio corporis ad eosdem partes corporum circumiacentium, vel eadem manens distantia corporis unius ab alterius corporis partibus. Hinc patet *Primo*, tam motum quam quietem esse relativa. *Secundo*, Corpus ad quod referuntur immobile supponi. *Terrio*, Nullum esse motum aut quietem absolute considerando. *Quarto*, Si in toto universo essent duo vel plura corpora, dicimus motum fore reciprocum; nam definitio motus non minus competit corpori à quo intelligimus motum fieri, quam ipsi corpori quod moveri volumus.

XII. Cum conditiones quantitatis motui competant, quantitatem tum intensam, ratione, scilicet lineæ vel spatiū quod mobile transcurrit, tum extensam, quæ desumitur à magnitudine ipsius corporis quod movetur, motui competere necesse est: ex utrâque haec quantitate oritur vis, robor, sive momentum motus; Atque hinc computari possunt momenta corporum.

XIII. Dum Peripatetici afferunt unum motum esse alteri contrarium, si loquantur de contrariis effectibus & determinationibus, satis commodè intelligi potest: sed si per contraria intelligent illud quod suum oppositum destruit, negandum est unum motum alteri contrarium esse. Nam si minus aliquid corpus à majori quiescente repellatur, id mobilis contingit quod Peripatetici vocant motum contrarium, & tamen nihil est aliud præterquam continuatio ejusdem motus, mutata determinatione: Idem enim motus nequit contrariari sibi; sola igitur quies eo sensu est motui contraria, sicut motus quieti, nam motus & quies se mutuo tollunt.

XIV. Primam motus Regulam hanc esse statuimus, nempe omne corpus mobile, in motu perseverante, nisi ab extrinseco impeditur; h. e. corpus, quod in motu est, non magis ex se potest defalcare à motu, quam corpus quiescens ex se motum inchoare potest. Priorē motus regulam excipiunt: *huc illa corpora quæ circulare motus, semper communiter recedere à centro sui motus*; nisi quidem ab aliis caulis determinarentur ad motus circulares, non pergerent in circulo mouere, sed continuarent suum motum in linea rectâ, quæ tangit circulum in eo punto in quo sibi ipsis permista sunt. *Tertia Motus regulæ est*: Si corpus durum directè incurrit in aliud Corpus durum quiescens, tum ita duo corpora habent nisi eandem quantitatem motus inter se, quam babebat unum illud quod in aliud incurrire supponit; quantum igitur communicatur corpori prius quiescenti, tantum à mobili detrahitur. *Quarta*, Si corpus durum in aliud incurrit quod tardius movetur in eadem linea rectâ, & quod sibi ipsis equale est, procedent postea in eadem linea rectâ, sed permutatis celeritatis. Ita, est haec, quodvis mobile quantumvis aliud quodvis corpus, quantumvis magnum, sed quiescens, impellit & ad motum conicit: Hic enim à *Cartesio* recedere cogimur, afferente, *Exiguum corpus quantumvis celeritatem motum non concitare ad motum maius corpus quiescenti*, sed ab eo repellit eadem celeritate quâ accellerat: verum hic aliquid humani patitur. Magnum illud ingenium, fatentibus hujus seculi Philosophorum perspicacissimum, motus indolem indagantibus: Si verò corpus illud quod quiclibet durum sit, ut supponitur, vix poterit explicari quomodo novam illam motus determinationem quâ mobile versus partes oppositas fertur, communicare possit, cum ipsum penitus quiescat & rigidum sit, quod etiam experientia pulvris tormentari confirmatur.

XV. Proprie loquendo motus Compositio nulla reperiri potest; sed quoniam mobile cum variis comparari potest, sèpè plures motus illi tribuimus, nim: unum respectu unius & alterum respectu alterius: Sit quidem rotâ vel index horologii in manu hominis, propriè habet nisi unicum motum, viz. Respectu earum partium quæ sibi contingit iust: Supponamus tamen manum hominis sursum & deorsum ferri, atque ipsum hominem motu progressivo procedere, deprehendamus varios motus in rotâ horologij, & dicimus ipsius motum compositum esse, ex motu proprio circulari, ex motu sursum & deorsum, & ex motu progressivo.

XVI. Universalis caula motus est *Causa Prima*, quæ primù prodixit certam quantitatem motus, in materiâ, & eandem tempesti conservat, propter constantem & uniformem providentiam sui tenorem: Cumque etiam videmus unum corpus suum motum non amittere, nisi cum alteri communiqueret, ita ut quicquid motus accrescat uni, tantum decreceret alteri, inferri potest ipsum motum non perire, sed ejus eandem quantitatem in materiâ manere, licet nunc in his, nunc in illis partibus.

XVII. Cum varietas specierum motus defumatur vel à varietate determinationum, & linearum quas motu suo mobile describit; vel ab ipsis mobilibus: Naturam reflexionis consisteret existimamus in mutatione determinationis accidentis mobilis, in occursum alterius corporis, quod mobile nec pertransire potest, ne è loco meveri: Proinde dicendum est Angulum incidentem alicuius mobilis æqualem esse angulo reflexionis ejusdem à corpore rigido. Patet insuper quo obliquior est incidentia, eò obliquiore fore reflexionem, ob paritatem angulorum; Et quoque corporum oblique incidentium minorem esse percussione, quam corporum rectâ incidentium, idque in ratione obliquitatis anguli incidentis. Absurdum igitur est illud commentum, quod quidam Philosophi magni faciunt, dari scire: *quemlibet in puncto reflexionis, cum constet reflexionem esse solum mutationem determinationis motus*: Si igitur Quies est in puncto reflexionis, non tantum fore mutatio determinationis, sed ipsius etiam motus, cuius novi motus nulla causa affigari poterit. Eodem modo constat Refractionem esse mutationem determinationis que accidit mobilis, dum transit ex uno medio in aliud, quod ipsi magis vel minus reficit: Ubi enim mobile pervenerit ex uno ratiore medio, five quod facultas ipsum admittat in aliud densius five quod magis reficit, tum ratio, tum experientia docet, quod non continuatur si suum motum in eadem rectâ linea quâ ratius transferat, sed quod in ipso ratiōe corrigatur, mediorum ab illa linea rectâ, adque magis vel minus non incolat, mediorum, recurrat sit. Hinc deduci potest ea solum refractionem sibi quae obliqua incident, quæ enim perpendiculariter incident, minorem percussione. Contra vero quo obliquior est incidentia, eò obliquius sit in refractione, ratio, & obliquum admodum sit corpus quod incidit, non cum refractione, sed per refractionem patitur. Hoc queri in levibus leviori sensu excedere, non in levibus leviori sensu excedere.